

duizendmaal dank

Wie kregen een Heemskerkse ere- of legpenning en waarom

duizendmaal
dank

Jan Butter & Henk Tijbosch
in samenwerking met de gemeente Heemskerk

In 2018 had ik de eer om een legpenning uit te reiken aan Fred Kos. Fred maakt als vrijwilliger al meer dan 25 jaar diverse vaste radioprogramma's voor Heemskerk FM. Luister je Heemskerk FM, dan hoor je Fred. Het was mijn eerste uitreiking. Daarvoor werd lange tijd geen gemeentelijke penning uitgereikt. De voorlaatste legpenning werd in 2005 uitgereikt aan de Werkgroep Buitenlandse Vrouwen IJmond-Noord en de voorlaatste erepenning in 2001 aan Wouter Hoobroeckx. We vonden dan ook dat het uitreiken van ere- en legpenningen nieuw leven in moest worden geblazen. Ook vonden we dat er een mooi overzicht moest komen van alle personen die een ere- of legpenning hadden gekregen. Het contact met Henk Tijbosch en Tineke Opdam werd gelegd. Zij liepen toevallig met het hetzelfde idee rond. Een schrijver werd gevonden in oud-journalist Jan Butter en heel veel zoekwerk in de archieven volgde. Het resultaat is een prachtige opsomming van personen die veel voor Heemskerk hebben betekend. Want een ere- of legpenning krijg je niet zomaar. Daarvoor moet je je een lange tijd op bijzondere wijze hebben ingezet voor Heemskerk.

Het boekje is nooit af. De bedoeling is dat er nog vele onderscheidingen volgen. De ontvangers van deze onderscheidingen krijgen dan weer een plek in het boekje. Maar daarvoor moeten deze personen wel worden aangemeld. Dus kijk eens om u heen. Welke persoon in uw omgeving verdient een penning? Wie zet zich al lange tijd op verdienstelijke wijze in voor Heemskerk? Heeft u iemand in gedachte neem dan contact op met de gemeente om dit te bespreken. En wie weet is hij of zij de volgende ereburger in Heemskerk.

In de beleidsregel *Toekening gemeentelijke onderscheidingen* (te vinden via de website van de gemeente Heemskerk) kunt u lezen wanneer en hoe u de

ere- of legpenning kunt aanvragen. Zo'n aanvraag is over het algemeen vergelijkbaar met een geheime operatie. De persoon voor wie de aanvraag bedoeld is weet van niets en toch moet er allerlei informatie boven water komen. Maar als het dan is gelukt en het feestelijke moment is daar, dan kunt u zich voorstellen hoe groot de verrassing is voor deze persoon. En hoe leuk het voor mij als burgemeester is om de onderscheiding uit te reiken. Ik kan niet wachten op de volgende.

Mieke Baltus
burgemeester gemeente Heemskerk

Inleiding

Duizendmaal dank

De gemeente Heemskerk heeft sinds jaar en dag de mogelijkheid om zeer verdienstelijke personen, instellingen of verenigingen voor hun inspanningen te bedanken met een zilveren legpenning. Prestaties van zeer uitzonderlijke aard kunnen worden beloond met een zilveren erepenning, een stapje hoger. De ontvanger van zo'n zeldzame onderscheiding heet een ereburger.

Aan wie zijn zulke blijken van waardering toegekend en waarom? In de archieven gaat een mooie lijst schuil van mannen en vrouwen met een geweldige staat van dienst voor de gemeenschap. Zij hebben, doorgaans als vrijwilliger en volkomen belangeloos, voor de gemeenschap prachtig werk geleverd, op welk terrein dan ook. Altijd deden zij dat ook nog eens zeer langdurig.

De aan hen toegekende gemeentelijke onderscheidingen zijn dan ook zonder meer dubbel en dwars verdiend. Voor al hun grote inspanningen zijn zij op enig moment geheel terecht in de schijnwerpers geplaatst. Wat zij tevens verdienen is dat zij met hun prestaties blijven voortleven in het geheugen van Heemskerk. Dit boekje *Duizendmaal dank* wil daarin voorzien.

Cement van de samenleving	10
Vraag eens een gemeentepenning aan	15
Erepenningen	17
Legpenningen	29
Nawoord	70
Colofon	72

1970 Henk Nielen	18	2001 Wouter Hoobroeckx	25
1972 Henk Roozen	20	2002 Jaap van Aanholt	54
1972 Nico Steenstra	23	2002 Sjon Castricum	56
1987 Bets Tuijn	30	2003 Jan Milikan	57
1987 Paula Kuyper-Walta	32	2003 Klaas Penninga	58
1987 Martin de Groot	33	2003 Ton van Herpen	61
1987 Ab Marcus	34	2003 Nico Rozemeijer	62
1987 Piet Vos	35	2003 Nico Smit	64
1987 Paul Huneker	36	2004 Bert Cleeren	65
1988 Jan ten Hagen	37	2005 Joke Burger-Bos	66
1988 Gerard Rozestraten	38	2005 Werkgroep Buitenlandse Vrouwen	67
1988 Chris Zuiderwijk	39	2018 Fred Kos	69
1989 Leo Tillmans sr.	41	2020 Jos Niesten	27
1989 Tette Hof	42		
1989 Johan Jongsma	43		
1990 Bertus Heesterbeek	44		
1990 Riet Verouden-van der Mijl	45		
1991 Jaap Bart	46		
1993 Jo Moerel-Blauw	49		
1998 Ben Stals	50		
1999 Tom de Haan	51		
1999 Gerard van Wijk	52		
2000 Peter ter Plegt	53		

Het cement van de samenleving

at goed dat zij er zijn: burgers die zich met hart en ziel inzetten voor hun vereniging, stichting of de gemeenschap. Bijvoorbeeld als vrijwilliger, belangeloos en onbezoldigd. Dat veelal met tomeloze energie en gedurende een lange reeks van jaren. De gemeente Heemskerk wil zulke superbürgers, vaak geprezen als het cement van de samenleving, haar dankbaarheid en waardering tonen. Hiervoor zijn twee waardige onderscheidingen bedacht: de zilveren legpenning en de zilveren erepenning.

De geschiedenis van de gemeentelijke onderscheiding is begonnen in 1970. De geliefde burgemeester Henk Nielen naderde zijn 25-jarige ambtsjubileum in Heemskerk, een zeldzame mijlpaal. De gemeente wilde haar eerste burger op een bijzondere manier bedanken voor zijn voorbeeldige inzet. Speciaal voor deze gelegenheid werd een nieuwe onderscheiding in het leven geroepen, de erepenning in zilver. In de wandelgangen heette de ontvanger van meet af aan ereburger. Burgemeester Nielen was Heemskerks eerste ereburger.

Na burgemeester Nielen werden begin jaren '70 ook erepenningen toegekend aan twee zeer vooraanstaande burgers. Daarna bleef het stil aan dit front. Want de lat was met deze drie mannen meteen al erg hoog gelegd. Wie kon aan hen tippen? Niemand die ook maar enigszins in de buurt kwam. Zo ontstond medio jaren '80, in de tijd van burgemeester Wouter Hoobroeckx, de behoefte aan een tweede gemeentelijke onderscheiding. Eentje die iets makkelijker valt uit te reiken, een onderscheiding voor zeg maar 'gewone stervelingen'. Zie daar de geboorte van de zilveren legpenning.

Wie komt wanneer in aanmerking voor zo'n onderscheiding? Het moge duidelijk zijn dat de persoon in kwestie voor een legpenning – veelal in de vrije tijd – een prestatie van formaat geleverd moet hebben. Iets dat van grote betekenis is voor de gemeenschap, of iets dat landelijk groot aanzien geniet. Hij of zij heeft bijvoorbeeld een heldendaad verricht, een monumentale kerk van de ondergang gered of jaar-in-jaar-uit hooggewaardeerde programma's gemaakt voor de lokale radio.

De meeste legpenningen gingen naar bewoners die langdurig een of meer – vrijwillige en veeleisende – bestuursfuncties vervulden bij een plaatselijk actieve vereniging of instelling. Er is hiervoor wel eens een minimumtermijn van dertig jaar gesteld. Dat lijkt al te langdurig, maar sommigen maakten het inderdaad tamelijk bont en haalden die limiet ruimschoots. In enkele gevallen zijn de verdiensten van een betrokkene berekend op zelfs zestig jaar of meer. Ga er maar aan staan.

Voor het ereburgerschap zijn de normen aanzienlijk zwaarder. Ereburgers zijn een soort buitencategorie. Er is hiervoor nauwelijks een richtlijn te geven. Het zijn personen die zich voor de gemeenschap dermate verdienstelijk hebben gemaakt dat zij zonder enige twijfel de allerhoogste lof verdienen. Zijn of haar kandidatuur wordt dan ook in brede kring gedragen. Om elk misverstand te voorkomen: een ereburger krijgt geen bijzondere privileges. Als inwoner betaalt hij of zij dus zoals iedereen de gemeentelijke belastingen en heffingen.

Voor de toekenning van een of ander bestaat geen objectieve meetlat. De vraag wie wel en wie niet is lastig te beantwoorden. Het is appels met peren vergelijken.

 Volgens Van Dale Erepenning: Als eerbewijs gegeven penning of medaille.

Legpenning: Grote gedenkpenning zonder oogje bestemd om in een etui te liggen. Van Dale,

Groot woordenboek van de Nederlandse taal, 2015.

Enig toeval speelt ook een rol. Er zijn vast super-Heemskerkers die geheel ten onrechte buiten de boot zijn gevallen. Dat is natuurlijk betreurenswaardig. Om toch enig houvast te hebben, heeft de gemeente enkele criteria verwoord in een verordening. De tekst is in de loop der tijd een paar keer herschreven of vereenvoudigd, het laatst in 2018.

Maar aan de strekking is weinig veranderd. Aan de kandidaten werden en worden nog steeds hoge eisen gesteld.

De toekenning van de legpenning is een bevoegdheid van het college van burgemeester en wethouders. Het college maakt van zijn besluit melding aan de gemeenteraad. Voor het uitgeven van de hoger aangeschreven erepenning zijn zwaardere regels. Voor deze toonderscheiding is een besluit nodig van de gemeenteraad, zijnde het hoogste orgaan in het gemeentebestuur.

Voor beide onderscheidingen geldt dat een justitieel onderzoek onderdeel uitmaakt van de procedure, net als bij een koninklijke onderscheiding.

De uitreiking wordt via de pers openbaar gemaakt. Verder heeft de gemeente zichzelf verplicht om van de uitgegeven penningen een openbaar register bij te houden. Dat laatste is nooit opgepakt. Dit boekje wil in deze leemte voorzien.

De gemeente heeft per se geen onderscheid willen maken in brons, zilver of goud. Geen rangen of standen dus. Alle medailles zijn van zilver. Vormgeving en inscriptie van de legpenning mogen burgemeester en wethouders zelf bepalen. In de regel is hij uitgevoerd met een gravure van de klimmende leeuw uit het gemeentewapen en de woorden 'Legpenning gemeente Heemskerk'. Op de keerzijde is ruimte voor de naam van de betrokkene en de datum van uitgifte.

De vormgeving van de erepenning in zilver is wel nauwkeurig vastgelegd. Volgens het raadsbesluit uit 1970 luidt het randschrift: 'Erepenning van de gemeente Heemskerk'.

Reliëf

In 1994 werd bepaald dat de erepenning moet zijn opgesierd met een reliëf van het gemeentehuis. De enige erepenning die sindsdien is geslagen, vertoont echter geen afbeelding van het toenmalige (uiterlijk weinig aansprekende) raadhuis, maar een afbeelding van het mooiere kasteel Assumburg. Volgens de richtlijn uit 2018 toont de voorzijde van de legpenning het wapen van de gemeente. De achterzijde is gereserveerd voor een inscriptie.

Het ereburgerschap kan worden verleend aan inwoners en aan niet-inwoners. De meer gangbare legpenning kan daarnaast tevens worden verleend aan een instelling of vereniging, iets wat tot nu toe slechts één keer is gebeurd. Hij kan eventueel ook postuum worden verstrekt, hetgeen in Heemskerk nog niet is vertoond. Zie verder de in 2018 door de gemeenteraad vastgestelde 'Verordening erepenning en legpenning' (www.heemskerk.nl).

Heemskerk is niet erg scheutig met haar gemeentelijke onderscheidingen.

In vijftig jaar tijd benoemde de gemeente slechts vijf ereburgers.

Ook de meer toegankelijke legpenning is mondjesmaat uitgereikt. In de eerste jaren na de introductie (1987) gebeurde dat nog met enige regelmaat, maar later haperde de uitgifte. Jaren achtereen ging er zelfs geen enkele legpenning uit, en af en toe was er een kleine opleving.

Er zijn in totaal 31 legpenningen toegekend, dat is gemiddeld één penning per jaar. De ontvangers zijn personen uit alle geledingen van de samenleving. Veelal gaat het om bestuurders van een belangrijke instelling in het dorp.

Het zijn aanzienlijk meer mannen dan vrouwen. De verhouding is één op vijf. Bij de ereburgers is de verhouding nog schever: nul tegen vijf. Hoe dat komt, is onduidelijk. In elk geval is hier nog veel te winnen.

In de loop van deze eeuw is de gemeentelijke onderscheiding vrijwel uit beeld geraakt. Zo is er tussen 2005 en 2018 geen enkele onderscheiding toegekend. De wens van het gemeentebestuur is om de penningen weer wat vaker uit te reiken. Want het is altijd fijn en goed om verdienstelijke burgers of instellingen de waardering en dankbaarheid te tonen die hen toekomt. Geschikte kandidaten lopen er zeker rond in Heemskerk, daar ligt het niet aan.

 Lintje De meest bekende onderscheiding in Nederland is de koninklijke onderscheiding, in de volksmond het lintje. De koninklijke en gemeentelijke onderscheidingen bestaan naast elkaar. De ene sluit de andere niet uit. Er zijn burgers die beide hebben ontvangen. Overigens wordt de koninklijke onderscheiding aanzienlijk vaker toegekend dan het gemeentelijke eerbetoon. Hetgeen de waarde van laatstgenoemde natuurlijk ten goede komt. In het verleden kende de gemeente een sportmedaille. Deze werd uitgereikt aan inwoners die in hun tak van sport nationaal kampioen waren geworden. Een nieuw fenomeen is het jeugdlintje, in 2019 door de gemeenteraad in het leven geroepen om verdienstelijke jongeren te belonen. De afgeschafte sportmedailles en de nieuwe jeugdlintjes blijven hier buiten beschouwing.

Vraag eens een gemeentepenning aan

De gemeentelijke onderscheidingen, erepenning en legpenning, raakten deze eeuw in de vergeethoek. Er ging geen penning meer de deur uit. Tot 2018 toen burgemeester Mieke Baltus een zilveren legpenning uitreikte aan een vrijwilliger met een geweldige staat van dienst.

Dat smaakte naar meer. De gemeente nam zich dan ook plechtig voor om de plaatselijke onderscheidingen op te poetsen en opnieuw gangbaar te maken. Allereerst werd de verordening gemoderniseerd en aangepast. Verder verscheen er op de gemeentelijke website (www.heemskerk.nl) een handig invulformulier.

Het formulier maakt het makkelijker om voor een buitengewoon verdienstelijk persoon (inwoner, niet-inwoner), instelling of anderszins een ere- of legpenning aan te vragen. Zo'n voordracht dient tenminste door twee personen te worden ondersteund. De beoordeling is aan het college van burgemeester en wethouders of de gemeenteraad. De eisen voor toekenning blijven onverminderd streng.

De dringende aanbeveling is in alle gevallen om een initiatief strikt vertrouwelijk te houden. Want of de aanvraag daadwerkelijk wordt gehonoreerd is niet zeker en de eventuele onderscheiding moet voor betrokkenen natuurlijk een verrassing zijn. Mondje dicht dus.

Tip van de gemeente

Wilt u iemand voor een onderscheiding in aanmerking laten komen?

Neem dan eerst contact op met de gemeente Heemskerk, telefoon 14 0251 of via e-mail post@heemskerk.nl. Laat u in grote lijnen informeren over de procedure en over de eisen die aan de kandidaat worden gesteld. De medewerker kan een en ander precies uitleggen.

EREPENNING

1970 Henk Nielen *erepenning*

Henk (Hendrik) Nielen vierde op 16 december 1970 dat hij 25 jaar burgemeester was van Heemskerk. De dankbare gemeenteraad wilde dit gedenkwaardige, buitengewone zilveren ambtsjubileum luister bijzetten.

De raad stelde speciaal voor deze gelegenheid een voor de gemeente nieuwe onderscheiding in, de zilveren erepenning van de gemeente Heemskerk.

Met deze erepenning was Henk Nielen de eerste ereburger alhier.

Er waren genoeg redenen voor dit eerbetoon aan de oud-verzetsman, die zou uitgroeien tot een legendarische burgemeester. Niet alleen de buitengewoon lange duur van het dienstverband van de man, die al op jonge leeftijd (33) was aangetreden. Maar ook dat 'onder zijn bezielende leiding Heemskerk zich heeft ontwikkeld van een hoofdzaak agrarische gemeente met 5.300 inwoners tot een thans 29.000 inwoners tellende gemeente met een stedelijk karakter', aldus het officiële raadsbesluit van 16 december 1970.

Het raadsbesluit vermeldt verder dat Nielen 'zich met zijn hele persoon heeft ingezet voor de gemeenschap'. Er was ook gekeken 'naar de vele voorzieningen die mede door zijn stimulerende en coördinerende optreden tot stand zijn gekomen.' Daarbij valt te denken aan een nieuw winkelcentrum, nieuwe woonwijken met infrastructuur, een ziekenhuis, een sporthal, diverse scholen, een extra kerk en tal van sociale en culturele voorzieningen.

De tekst vervolgt: 'Dat als gevolg hiervan de gemeente Heemskerk zich heeft ontwikkeld tot een hechte, evenwichtige gemeenschap. Dat hij ondanks zijn bijdrage aan deze spectaculaire ontwikkeling van de gemeente de belangen van de individuele burger niet uit het oog verloor.'

De inscriptie van de erepenning die hem tijdens de vergadering wordt uitgereikt luidt:

16 december 1970

Als dank voor uw bijdrage

Aan de ontwikkeling van Heemskerk

Naschrift Henk Nielen (1912-1977), aangetreden in december 1945, zou na zijn zilveren ambtsjubileum in 1970 nog ruim zes jaar aanblijven. Een tijd waarin hij met succes streed voor het behoud van de zelfstandigheid van Heemskerk. In januari 1977 ging hij met pensioen. Met 32 jaar was hij de langst zittende burgemeester van Heemskerk ooit. Hij zou niet lang van zijn rust genieten. In augustus van datzelfde jaar overleed hij, kort na aankomst in Canada, een reis die hem bij zijn afscheid door de bevolking was aangeboden. Heemskerk was geschokt. Het Burgemeester Nielenplein is naar hem vernoemd.

1972 Henk Roozen erepenning

Zijn grote aandeel in de strijd voor het behoud van de zelfstandigheid van de gemeente Heemskerk, was voor de gemeenteraad een goede reden om wethouder Henk (H.J.M.) Roozen de gemeentelijke erepenning toe te kennen. De statige KVP-bestuurder werd daarmee de tweede ereburger. Tegelijkertijd viel ambtenaar N.P. Steenstra een zelfde eerbetoon ten deel.

Het eerbetoon vond plaats op 17 februari 1972, een week nadat de Tweede Kamer der Staten Generaal na een lange en zeer roerige periode had besloten tot de 'blijvende zelfstandigheid' van de gemeente Heemskerk. Dit als overwinning beschouwde besluit was voor een groot deel te danken aan wethouder Roozen.

Als voornamere reden voor het ereburgerschap wordt gegeven 'dat hij met name in de periode van 2 september 1958 tot heden als wethouder op bijzonder stijlvolle wijze en met inzet van zijn warme persoonlijkheid, steeds weer heeft gepleit voor het behoud van de zelfstandigheid van de gemeente Heemskerk.'

In het raadsbesluit worden meer verdiensten van Henk Roozen aangestipt. Hij speelde een belangrijke rol in de explosieve groei van het dorp. Heemskerk ontwikkelde zich onder zijn leiding 'van een in hoofdzaak agrarische gemeente van ruim 6.000 inwoners tot een thans ruim 30.000 inwoners tellende gemeente met een stedelijk karakter.'

Als bijzondere eigenschappen worden in het document verder aangestipt zijn grote liefde voor Heemskerk, zijn inzet met zijn hele persoon en zijn onder alle omstandigheden waardige wijze van optreden.

Henk Roozen, geboren in Heemstede, woonde in het tuinbouwgebied Heemskerkerduin en gaf leiding aan een bloemenexportbedrijf. Per 1 september 1954 trad hij toe tot de gemeenteraad. In 1958 werd hij benoemd tot wethouder. Dat zou hij blijven tot 1978. Allerlei bestuurlijke functies buiten het gemeentebestuur zijn bij de beoordeling voor het ereburgerschap niet meegerekend.

De tekst op zijn erepenning luidde:
H.J.M. Roozen 17 februari 1972
Als dank voor uw inzet voor
de gemeenschap van Heemskerk

Zijn grote aandeel in de strijd voor het behoud van de zelfstandigheid van de gemeente Heemskerk, was voor de gemeenteraad een goede reden om wethouder Henk (H.J.M.) Roozen de gemeentelijke erepenning toe te kennen. De statige KVP-bestuurder werd daarmee de tweede ereburger.

Het eerbetoon vond plaats op 17 februari 1972, een week nadat de Tweede Kamer der Staten Generaal na een lang en zeer roerige periode had besloten tot de 'blijvende zelfstandigheid' van de gemeente Heemskerk. Deze als overwinning beschouwde mijlpaal was voor een groot deel te danken aan wethouder Roozen.

Als voornamere reden voor het ereburgerschap wordt opgegeven "dat hij met name in de periode van 2 september 1958 tot heden als wethouder op bijzonder stijlvolle wijze en met inzet van zijn warme persoonlijkheid, steeds weer heeft gepleit voor het behoud van de zelfstandigheid van de gemeente Heemskerk."

 Ter toelichting Heemskerk zou volgens het wetsvoorstel van de toenmalige minister Beernink in 1972 worden gefuseerd met Beverwijk en Velsen. Het verzet in met name Heemskerk was groot. Eigenlijk was de fusie al beklonken, het wetsvoorstel lag al bij de Tweede Kamer, maar na een jarenlange strijd met allerlei acties, pleidooien en een tv-optreden bij coryfee Willem Duys stemde de Kamer alsnog nipt tegen de fusie. Tot grote blijdschap van de Heemskerkers.

Nico Steenstra, een van de toonaangevende ambtenaren van Heemskerk ten tijde van de snelle groei, is de derde ereburger en tot nu toe de enige niet-bestuurder die deze titel ten deel is gevallen. De onderscheiding ontving hij in 1972, tegelijk met wethouder Roozen. Zijn rol in de jarenlange strijd voor de behoud van de zelfstandigheid van de gemeente was de aanleiding voor dit eerbetoon.

Nico (N.P.) Steenstra wordt in het raadsbesluit van 17 februari 1972 omschreven als 'een van de meest naar voren getreden leden (secretaris) van het actiecomité 'Vrij Heemskerk' die meer dan twaalf jaren, steeds weer onvermoeibaar, de belangen van de gemeenschap Heemskerk heeft verdedigd.'

Als reden wordt verder opgevoerd dat door al zijn activiteiten en inzet 'bij uitspraak van de Tweede Kamer der Staten Generaal op 10 februari 1972 de blijvende zelfstandigheid van de gemeente Heemskerk verzekerd werd.'

De immer strijdbare Steenstra was ten tijde van dit eerbetoon 25 jaar in dienst van de gemeente Heemskerk. Als directeur gemeentewerken en architect-stedenbouwkundige stond hij, in dienst sinds 1 oktober 1946, aan de basis van de onstuimige groei en de modernisering van de gemeente.

Het voorheen agrarische dorp groeide in die tijd van ruim 6.000 inwoners tot een meer stedelijk dorp met ruim 30.000 inwoners. Daarbij verschenen er allerlei noodzakelijke voorzieningen zoals winkels en sportvoorzieningen, waaronder een sporthal.

In het raadsbesluit is te lezen dat Steenstra, geboren in Zaandam, in belangrijke mate zijn stempel op deze ontwikkeling zette. Geroemd wordt zijn liefde voor Heemskerk, zijn strijdbaarheid, zijn inzet met zijn hele persoon en ook dat hij 'alles voor zijn dierbare Heemskerk over had.'

2001 Wouter Hoobroeckx erepenning

Niet meegewogen is dat de zeer vindingrijke ambtenaar in zijn vrije tijd op meer fronten maatschappelijk actief was. Zo nam hij het initiatief voor de oprichting van de Sint Agnesstichting (ouderenhuisvesting) en ontwierp hij de Agneshuisjes, de ouderenhuisjes in het hart van het dorp. Dankzij de mede door hem opgerichte stichting Eigen Woningbezit verrezen er in Heemskerk veel betaalbare koop- en huurwoningen.

Bijzonderheid: in 1978 werd het Steenstrapark naar de stedenbouwkundige vernoemd. Dat gold als bijzonder omdat er zelden naar levende personen zulke vernoemingen plaatsvinden.

De inscriptie op de erepenning:

N.P. Steenstra 17 februari 1972

Als dank voor uw inzet

voor de gemeenschap van Heemskerk

Ter toelichting Het comité Vrij Heemskerk kreeg via de televisie landelijke bekendheid door het demonstratief afknippen van de stropdas en een oproep om bij de verkiezingen de stempas te verscheuren.

Bij zijn afscheid als burgemeester op 27 april 2001 werd mr. W.J. Hoobroeckx benoemd tot ereburger van de gemeente Heemskerk. Hij kreeg hiervoor de erepenning uitgereikt. De onderscheiding kreeg hij onder meer vanwege zijn langdurige dienstverband en zijn tomeloze inzet en grote plichtsbetrachting. Hoobroeckx is Heemskerks vierde en – vooralsnog – laatste ereburger.

De tekst op zijn oorkonde vermeldt dat Wouter Hoobroeckx het burgemeestersambt in Heemskerk, vanaf 1 november 1982, ruim achttien jaar (drie termijnen) heeft vervuld. ‘Onder diens bezielende leiding heeft de gemeente zich gedurende dit tijdsbestek ontwikkeld tot een thans ruim 36.000 inwoners tellende groene gemeente met een stedelijk karakter.’

In het (enige maanden geheim gehouden) raadsbesluit van 30 november 2000 wordt gememoreerd dat Hoobroeckx zich met zijn gehele persoon heeft ingezet voor de gemeenschap van Heemskerk. Zijn niet aflatende ijver en zijn gedrevenheid worden eveneens vermeld.

De tekst vervolgt: ‘Een en ander blijkt uit de talrijke voorzieningen die op velerlei gebied dankzij zijn stimulerende en coördinerende optreden tot stand zijn gekomen dan wel in gang gezet.’ Daarbij wordt opgemerkt dat hij de belangen van de individuele burger nimmer uit het oog verloor.

Mr. Wouter Hoobroeckx, geboren in Dordrecht en getrouwd met de markante mr. Joke Doornen, is lid van het CDA. Voor hij naar Heemskerk kwam, was hij burgemeester van Ouder-Amstel. Kort na zijn pensionering in Heemskerk, viel hij in deze vroegere standplaats gedurende anderhalf jaar in voor zijn zieke collega. Daarna pas ging hij echt met pensioen.

Als voorbeelden van voorzieningen met een duidelijk Hoobroeckx-stempel noemt de gemeenteraad: de herinrichting van het winkelcentrum, de komst van Harteheem, het 'recreatie- en cultuurplan' (park) Assumburg-Oud-Haerlem en het (tijdelijke) asielzoekerscentrum Tolhek. Een toevoeging dat hij zich sterk maakte voor de aanschaf van moderne openbare kunst had in dit rijtje zeker niet misstaan.

Een eigenschap die alom waardering kreeg is dat hij bij activiteiten in zijn gemeente altijd zijn gezicht liet zien en zijn oprechte belangstelling toonde.

De inscriptie luidt:

Mr. W.J. Hoobroeckx, 27 april 2001

Als dank voor uw bijdrage

aan de ontwikkeling van Heemskerk

De naam van oud-marathonschaatser Jos Niesten klinkt als een klok. Niet alleen in zijn woonplaats Heemskerk, in heel Nederland maakte hij op het ijs grote indruk. Met dezelfde passie stortte hij zich in het plaatselijke verenigingsleven. Jos Niesten ontving begin 2020 de hoogste gemeentelijke onderscheiding, de erepenning in zilver. Daarmee is hij Heemskerks vijfde ereburger.

Pas op 28-jarige leeftijd – eerst moest zijn tuinbouwbedrijf goed op poten staan – ging Jos Niesten zich wijden aan het wedstrijdschaatsen. Met zijn doorzettingsvermogen en talent was hij zeer succesvol. Hij won vele marathons, waaronder mooie klassiekers op natuurijs. Hij gold als de meest strijdlustige schaatser van het peloton.

Een van de hoogtepunten was zijn werelduurrecord (37.642,26 meter) in 1981. Tot de verbeelding sprak zijn derde plek in de Elfstedentocht van 1985, een tel achter winnaar Evert van Benthem. Het slotakkoord was in 1988 toen hij, inmiddels 42 jaar, Nederlands kampioen marathonschaatsen werd.

Zijn glans straalde af op de hele gemeente. Maar er waren in 2020 meer redenen om hem te huldigen. Zo organiseerde hij gewaardeerde schaatsmarathons in Canada, bevorderde hij het schoolschaatsen in de regio en was hij langdurig bestuurder van de Rabobank alhier.

Als bestuurslid, als sponsorwerver en als man die letterlijk de handen uit de mouwen steekt, blies hij medio jaren '80 de wielerronde van Heemskerk nieuw leven in. Nog steeds is hij een spil van het drukbezochte evenement. IJsclub Kees Jongert kent hem eveneens als doener bij uitstek en bovendien als bestuurslid. Dit gedurende maar liefst vijftig jaar.

Burgemeester Mieke Baltus overhandigde op 28 februari 2020 de op zo veel terreinen buitengewoon verdienstelijke Jos Niesten de erepenning in zilver. In zijn dankwoord zei de aangenaam verraste sportheld en nieuwbakken ereburger dat hij alles met plezier heeft gedaan, en heus niet in zijn eentje. En dat hij zeer trots is op zijn eretitel.

LEGPENNING

1987 Bets Tuijn legpenning

De vrije tijd van Bets Tuijn stond in het teken van de handbalsport. Zij staat te boek als de oprichtster van ADO dameshandbal in 1947, een tijd dat sporten voor meisjes en vrouwen in Heemskerk lang niet vanzelfsprekend was. Jarenlang stond zij pal voor haar club.

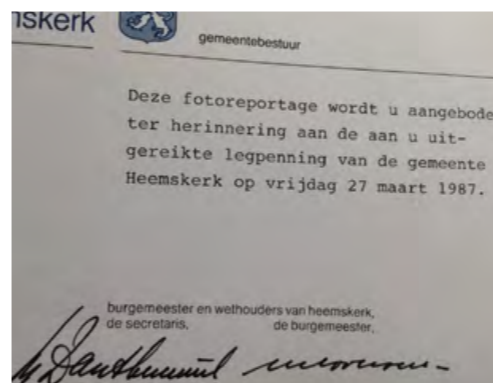
Aanvankelijk was Bets (B.C.) Tuijn sportief actief als doelvrouw van ADO-dameshandbal. Tevens was zij gedurende negentien jaar (1947-1966) voorzitter, c.q. secretaris van haar club. Een van de taken was het verkrijgen van een geschikte speelaccommodatie, aanvankelijk aan de Oosterstreng. Bets was van alle markten thuis. Ze trainde de meiden, ze trad op als scheidsrechter in de regio Kennemerland-Zaanstreek. Ook fungeerde ze als competitieleider van het district. Dat deed ze allemaal min of meer in dezelfde periode. Van 1957 tot 1967 was zij daarbij ook bestuurslid van het handbaldistrict.

Al haar sportieve functies uit de periode 1947-1970 bij elkaar zijn berekend op maar liefst 75 jaar vrijwilligerswerk.

In de jaren '80 ging de aandacht van de als 'stille kracht' omschreven Bets Tuijn uit naar allerlei goede doelen, zoals het vervoer van minder-validen en de hulp aan het destijds ernstig verarmde Polen, bijvoorbeeld door het inzamelen van kleding. De zilveren legpenning is de onvermoeibare vrijwilliger in maart 1987 uitgereikt.

Zie hier de vijf Heemskerkers die in maart 1987 de eerste legpenningen ontvingen uit handen van burgemeester Wouter Hoobroeckx. Bets Tuijn, Paula Kuyper, Martin de Groot, Piet Vos en Ab Marcus werden geëerd tijdens een feestelijke bijeenkomst in de raadszaal, in aanwezigheid van alle wethouders.

 ADO-handbal bestaat niet meer. De club fuseerde in 1992 met de handbaltak van Odin. Dat werd DSS, Door Samenwerking Sterk. De damessectie speelt op hoog niveau.

1987
Paula Kuyper-Walta
legpenning

Paula Kuyper was van vele markten thuis. Zij nam diverse initiatieven. Vooral genoot zij bekendheid als oprichter van het buurthuis d'Evelaer in het tuinbouwgebied Heemskerkerduin.

Begin jaren '60 richtte de Egmondse Paula Kuyper-Walta, toen pas nieuw in Heemskerk, de oversteekbrigade Rijksstraatweg op ten behoeve van de schoolgaande kinderen uit het tuinbouwgebied. Een groep ouders van de Leonardusschool zorgt er tot op heden vier keer per schooldag voor dat de kinderen veilig die drukke en gevaarlijke hoofdweg passeren.

Het is een tijdrovend en verantwoordelijk werk. Na enige tijd zorgde Paula er voor dat er een handbediende verkeerslichtinstallatie kwam, hetgeen het werk iets eenvoudiger maakte.

Als betrokken schoolouder was de Heemskerkse medeoprichter van de oudervereniging van de Leonardusschool. Later begon ze, inmiddels actief als vrijwilligster bij buurthuis De Zandkraai, een kinderopvang in het tuindersgebied Heemskerkerduin. Aanvankelijk op de woensdagmiddag, later ook op zaterdag- en zondagmiddag in een tuindersschuur (Zaal Pekel). Daarmee bracht zij het buurthuiswerk naar dit agrarisch buitengebied, waar tot dan toe op sociaal-cultureel gebied weinig of niets te doen was.

Het lukte Paula in 1972 om een eigen buurthuis te beginnen in een semipermanent, knus gebouw. Zij noemde het d' Evelaer. In deze prille voorziening kreeg zij voor de helft een betaalde baan, de andere helft van de werkweek deed zij als vrijwilliger. Zo begonnen hier voor jong en oud tal van leuke en nuttige activiteiten. Het initiatief groeide uit tot een volwaardig, drukbezocht en gezond buurthuis met alles erop en eraan.

Paula begon in 1989 een nieuwe toekomst in Friesland, maar het buurthuis d'Evelaer – inmiddels volledig vernieuwd – floreert nog steeds en is van grote betekenis voor de sociale samenhang van het tuindersgebied.

1987
Martin de Groot
legpenning

Martin de Groot was, samen met zijn echtgenote Stien, een bekende Heemskerker. Dat vanwege zijn werk als beheerder ('vader') van de jeugdherberg Slot Assumburg. Bovendien was hij tussen 1966 en 1982 – met een korte onderbreking – veertien jaar voor de PvdA lid van de gemeenteraad, tevens fractievoorzitter.

Martin en Stien de Groot kwamen per 1 mei 1958 naar Heemskerk, waar zij samen leiding gaven aan de populaire, drukke jeugdherberg Assumburg. Dat deden zij tot 1982. Openheid en medezeggenschap waren in hun tijd de sleutelwoorden. Zij maakten zich sterk voor tal van verbeteringen aan het monumentale kasteel, dat bij hun komst in niet al te beste staat verkeerde. Bij de toekenning van de legpenning speelde dit – volgens de criteria – overigens geen rol.

Buiten het kasteel en buiten de politiek zette Martin de Groot, afkomstig uit het Gelderse Heerde, zich in voor de samenleving. Zo was hij in 1967 betrokken bij de oprichting van de stichting Gemeenschapshuis De Jansheeren (hetgeen bij de toekenning onvermeld is gebleven).

Tussen 1975 en 1987 was hij voorzitter, later secretaris en lid van de Stichting Welzijn Ouderen. Tevens was hij enige tijd voorzitter van de Noord-Hollandse vereniging van instellingen voor gecoördineerd ouderenwerk.

De aimabele decorandus, die zich al met al dertig jaar inzette voor Heemskerk, stond verder bekend om zijn vele ideeën; zodanig was hij voor vele plaatsgenoten een bron van inspiratie.

Ten tijde van de uitreiking van de legpenning op 27 maart 1987 was Martin de Groot voorzitter van buurthuis De Zandkraai, de voorloper van het huidige buurtcentrum Het Spectrum.

1987 Ab Marcus *legpenning*

Het mannetje van de radio. Dat was Ab (Albert) Marcus, die vooral bij de patiënten van het voormalige Sint Jozefziekenhuis bekendheid genoot. In elk geval kenden zij zijn prettige, warme stemgeluid, afkomstig uit de studio van de ziekenomroep Radio Omroep IJmond.

Ab Marcus was een Rotterdammer uit Beverwijk, opgeleid tot elektromonteur. Reeds in 1953 was hij actief bij de radio. Dat was bij de jeugdomroep Minjon van de Avro, waarvoor hij fungeerde als voorzitter van de afdeling Velsen-Beverwijk. Hij sloot zich aan bij de ziekenomroep RUAZ van het Rode Kruis Ziekenhuis, tussen 1959 en 1962 was hij hier programmaleider.

In 1965 kwam hij op verzoek van de directie naar het Sint Jozefziekenhuis, toen nog gehuisd in barakken, om daar met een zestal andere pioniers een ziekenomroep op te starten: Radio Omroep IJmond.

In het begin was het nogal behelpen. Er werd een studio bij Ab thuis op zolder ingericht. De uitzendingen werden daar opgenomen. De geluidsbanden bracht hij een of meer keer per week op de fiets door weer en wind naar het noodziekenhuis om ze daar af te spelen.

In het nieuwe Sint Jozef Ziekenhuis kregen Ab, die daar ook gingen werken als portier, en zijn team de beschikking over eerst een noodstudio, later een echte studio en weer later zelfs twee studio's. Dit maakte het mogelijk om dagelijks live-uitzendingen te maken. En dat gebeurde, steevast.

Ab Marcus was voorzitter van de Radio Omroep IJmond, programmaleider en opleider van jonge radiomakers. Dit deed hij jaar-in jaar-uit tot grote waardering van de directie en de patiënten die hij met zijn werk een hart onder de riem stak en welkome afleiding bezorgde. Daarnaast was hij jarenlang bestuurslid van diverse overkoepelende instanties (landelijk en provinciaal) voor huisomroepen.

De legpenning kreeg Ab Marcus in 1987, hij zou er daarna nog vele jaren trouwe dienst aan vastknopen.

1987 Piet Vos *legpenning*

Van oorsprong was Piet Vos, afkomstig uit Warmenhuizen, werkzaam als tuinder. Totdat hij in 1957 koos voor een vaste baan bij Hoogovens. Vanaf die tijd werd hij maatschappelijk actief in Heemskerk, waar toentertijd nog weinig voorzieningen waren en waar dus van alles en nog wat viel op te bouwen.

Allereerst zette hij zich in voor het gereformeerde kerkenwerk dat nog in de kinderschoenen stond. Zo hielp hij mee met het realiseren in 1958 van een gereformeerde noodkerk aan de Constantijn Huygensstraat. Daar was hij een jaar hulpkoster.

Tegelijkertijd was hij betrokken bij het oprichten van de CNV Metaalbond, waarvan hij vervolgens twee jaar penningmeester was.

Intussen werd Piet Vos politiek actief en wel voor de Anti Revolutionaire Partij (ARP). Zo was hij in 1958 medeoprichter van de A.R. kiesvereniging. De eerste drie jaar bekleedde hij het voorzitterschap.

In 1960 was hij weer met heel wat anders bezig: de oprichting van de christelijke vereniging voor voorbereidend lager onderwijs. Hij was de eerste voorzitter en vervulde de functie gedurende dertien jaar.

De Heemskerker, die een aantal jaar lid van de Raad van Overleg was bij de Vertinnerij van Hoogovens, werd in 1964 gekozen in het gemeentebestuur van Heemskerk. Hij zou dat vijftien jaar doen, de eerste tien jaar als raadslid, de volgende vijf jaar als wethouder. Op het moment van de uitreiking van de zilveren legpenning, in 1987, was hij voorzitter van het dan nieuw opgerichte Oranje Comité.

De waardering voor de uiteenlopende activiteiten van Piet Vos was groot. Bondig samengevat staat in de papieren: 'zonder veel opleiding en ervaring zette hij zich in een belangrijke, stormachtige periode, energiek in om in Heemskerk een organisatorische basisstructuur op te bouwen en in stand te houden.'

1987
Paul Huneker
legpenning

Alles bij elkaar opgeteld heeft Paul J. Huneker maar liefst 68 jaar vrijwillig bestuurswerk verricht in de sociaal-maatschappelijke sector. Dat deed hij naast zijn baan als makelaar-assuradeur.

Het hoge aantal vrijwilligersjaren komt natuurlijk omdat Paul Huneker, afkomstig uit Haarlem, meer functies tegelijk vervulde en ook door zijn enorme trouw. Zo was hij van 1952 tot 1980 actief bij het toenmalige Wit-Gele Kruis Heemskerk. In die 28 jaar was hij eerst zeven jaar secretaris van het bestuur en vervolgens 21 jaar voorzitter.

Na de fusie in 1980 met de zusterinstelling Het Groene Kruis knoopte hij er nog eens zes jaar aan vast, nu als voorzitter van de gefuseerde Kruisvereniging Heemskerk. Deze functie vervulde hij tot en met 31 december 1986 toen hij om gezondheidsredenen moest stoppen.

Verder was Paul Huneker bijna twintig jaar (1956-1975) secretaris van de r.-k. stichting Gezinshulp en Gezinsverzorging Heemskerk. Bij het r.-k. Armbestuur van de H. Laurentiusparochie was hij penningmeester gedurende ongeveer vijftien jaar.

De gemeentelijke legpenning is Paul Huneker uitgereikt tijdens zijn afscheidsreceptie bij de Kruisvereniging op 10 april 1987.

1988
Jan ten Hagen
legpenning

Jan (J.J.M.) ten Hagen reeg in zijn vrije tijd de ene bestuursfunctie aan de andere. Dat ging voort ook nadat hij in 1988 de legpenning had ontvangen voor met name zijn verdiensten voor de ontwikkeling van de sport.

Hoogovensman Jan ten Hagen verhuisde in 1960 van Bloemendaal naar Heemskerk. Vrijwel onmiddellijk ging hij in zijn nieuwe woonplaats aan de slag als vrijwilliger. In eerste instantie als hopman bij de padvinderij. Vanuit de padvinderij was hij mede-initiatiefnemer van de Jongerenkerk, waarvan hij na een tijdje voorzitter werd.

Zijn aandacht verlegde zich naar de tennissport. Hij werd lid van H.L.T.C. Marquette. Al vrij snel werd hij voorzitter (1973 t/m 1976) van deze club. Hij werkte mee aan de oprichting van een tweede tennisclub, Assumburg.

Namens Marquette zat Jan in de sectie sport van de Gemeenschapsraad. Van hieruit werd de voormalige Sportraad opgericht, waarvan hij de eerste voorzitter werd (1975). Hij maakte van deze adviescommissie voor sportzaken meer dan een praatgroepje. De Sportraad moest van hem wel iets in de melk te brokkelen hebben.

Nadat Jan ten Hagen de gemeentelijke legpenning had ontvangen, ging hij gewoon door met weer andere maatschappelijke bezigheden. Zo was hij namens de VVD acht jaar (1998-2006) lid van de gemeenteraad. Nadien was hij nog enkele jaren vicevoorzitter van de Historische Kring Heemskerk, waarvan zijn echtgenote Meta ten Hagen-Sweijen enige tijd eerder voorzitter was.

1988
Gerard Rozestraten
legpenning

Bij elke organisatie is een deskundige penningmeester noodzakelijk, zeker als er grote financiële belangen spelen. Zoals bij de woningbouwstichting Sint Agnes, actief in de ouderenhuisvesting (beheer en verhuur seniorenwoningen). De stichting kon gelukkig rekenen op financieel specialist Gerard Rozestraten.

Gerardus L.A. Rozestraten, van beroep accountant-administrateur, trad in 1958 toe tot het bestuur van de Sint Agnesstichting. Het was een vrijwilligersfunctie. Afkomstig uit Amsterdam, woonde hij toen nog maar kort in Heemskerk. Het verbond met Sint Agnes zou decennialang in stand blijven. Aanvankelijk was hij alleen penningmeester, vanaf 1975 deed hij het voorzitterschap erbij.

Enkele wapenfeiten in het tijdperk Rozestraten: de bouw van veertig ouderenhuiswoningen in het Poelenburgplantsoen (1959), de bouw van het verzorgingstehuis Sint Agnes I (1966), de bouw van Huize Polanen (1972), de bouw van 52 woningen in De Die (1973), de bouw van Huize Van de Nouweland (1977) en de bouw van het nieuwe verzorgingstehuis Sint Agnes II (1987). Een indrukwekkende lijst voor de zelfstandige, kleine ouderenhuisvester.

Voor de Agnesstichting bij hem aanklopte, was Gerard Rozestraten al penningmeester van de bibliotheek Heemskerk (1957-1967). Na de fusie met de bibliotheek Beverwijk bleef hij nog een jaar aan als gewoon bestuurslid van de nieuwe bieb.

De zilveren legpenning kreeg Gerard Rozestraten in april 1988 ter gelegenheid van de officiële opening van het nieuwe Sint Agnes aan het Zamenhof.

1988
Chris Zuiderwijk
legpenning

Binnen het onderwijs was Chris Zuiderwijk in de jaren '70 en '80 een klinkende naam. Hij was een onderwijsman in hart en nieren. Zijn zilveren legpenning ontving hij in 1988 bij het 25-jarige jubileum van de stichting Katholiek Onderwijs.

De stichting Katholiek Onderwijs in Heemskerk trok in 1970 Chris (C.J.) Zuiderwijk, van beroep docent aardrijkskunde aan de pedagogische academies Beverwijk en Heemstede, aan als nieuw bestuurslid. Het zou een goede greep blijken. Na een jaar werd hij voorzitter van deze onderwijsstichting en dat zou hij heel lang blijven.

Geroemd worden zijn deskundigheid, energie, kritische doch constructieve houding en zijn grote inzet. Vrijwel dagelijks gaf hij vele uren pro deo leiding aan wat door de aanvrager wordt voorgesteld als 'het grootste bedrijf in Heemskerk': elf lagere scholen, negen kleuterscholen en een mavo, met in totaal zo'n tweehonderd werknemers. Hij nam verantwoordelijkheid op verschillende fronten: van het personeelsbeleid en de scholenplanning tot en met het onderwijskundig beleid.

Ook buiten de stichting was Chris Zuiderwijk als onderwijsbestuurder actief. Dat deed hij in overkoepelende organisaties, zoals de besturenbond van het katholiek onderwijs, de Onderwijsbegeleidingsdienst en ook bij het Augustinus College. Hij deed dat allemaal naast zijn baan, zijn drukke gezin en ondanks zijn lichamelijke handicap.

1989 Leo Tillmans *legpenning*

De verraste Leo Tillmans, zijn vrouw An Tillmans-Reckman en locoburgemeester Thea de Roos (l).

Leo Tillmans sr. is een bekende persoonlijkheid in Heemskerk. Velen kennen hem als de leraar gymnastiek van het Pius X College in Beverwijk, de voorganger van het huidige Kennemer College. Ook in zijn vrije tijd hield hij zich intensief bezig met de promotie van de sportbeoefening.

Van dat vrijwilligerswerk profiteerde met name het zwembad De Waterakkers. Vanaf de oprichting in 1959 was Leo (J.L.) Tillmans, sinds 1957 woonachtig in Heemskerk, bestuurslid van het drukbezochte (openlucht) zwembad aan de Kerkweg, de voorloper van het latere overdekte zwemparadijs. Van 1965 tot 1985 was hij bestuursvoorzitter. Daarna ging hij door als gewoon bestuurslid.

In het bestuur hield hij zich vooral bezig met het personeelsbeleid, de inhoudelijke kant van het zwemonderwijs en het schoolzwemmen. Verder gaf hij tussen 1973 en 1985 gymles aan de bejaarde bewoners van het verzorgingshuis Huis ter Wijck, weliswaar in Beverwijk maar wel als verdienste meegeteld.

Vanwege zijn voorbeeldige inzet ontving de verraste Leo Tillmans de legpenning op 18 maart 1989 – er trad een nieuw bestuur aan – uit handen van locoburgemeester Thea de Roos-van Rooden. Het was een plechtig moment tijdens een personeelsavond van het zwembad in de toenmalige bowlingboerderij. Bijzonderheid: medebestuurder Tette Hof ontving op die dag dezelfde onderscheiding.

1989
Tette Hof
legpenning

De verdiensten van Tette (ook wel Ted genoemd) Hof lagen in de sport. Vooral de zwemsport lag hem na aan het hart. Zo was hij als instructeur actief bij de plaatselijke zwemvereniging OEZA. Tevens was hij vele jaren bestuurslid van het zwembad De Waterakkers, waarvan drie jaar voorzitter.

In 1970 trad Tette Hof, afkomstig uit Friesland en werkzaam bij Hoogovens, toe tot de Gemeenschapsraad, sectie sport. Dat vrijwilligerswerk bleef hij doen, ook nadat deze adviescommissie in 1976 was overgegaan in de Sportraad. De Sportraad zou hij vervolgens twaalf jaar achtereen dienen als lid van het dagelijks bestuur en tevens als voorzitter van twee deelcommissies.

Intussen was hij in 1978 toegetreden tot het bestuur van het zwembad De Waterakkers. Acht jaar later werd hij bestuursvoorzitter van deze belangrijke en zeer drukbezochte sportvoorziening, toen nog een openluchtwembad. Dit deed hij tot een ernstige ziekte hem het bestuurswerk verder onmogelijk maakte.

De Heemskerkse Fries had zich intussen op meer fronten laten zien. Hij was betrokken bij de organisatie van de Marquetteloop en bij de realisering van het carillon (een geschenk van de burgerij) van het gemeentehuis. Verder was hij medio jaren '80 lid van coördinatiecommissie Nationale Feestdagen (oranjecomité).

Voor zijn 'uitzonderlijke inzet en tijdsbesteding' ontving Tette Hof op 18 maart 1989 de legpenning uit handen van locoburgemeester Thea de Roos – van Rooden. Dat was in zijn laatste levensfase. Omdat hij te verzwakt was, kwam zij hiervoor bij hem thuis. Niet lang daarna zou hij overlijden, op 59-jarige leeftijd. Tette Hof kreeg de onderscheiding op dezelfde dag als Leo Tillmans sr., zijn medebestuurder bij de Waterakkers.

1989
Johan Jongsma
legpenning

Johan (J.R.J.) Jongsma kreeg de gemeentelijke legpenning in 1989 vanwege zijn langdurige en indrukwekkende staat van dienst bij diverse instellingen, meestal op sociaal-culturele terrein. Hij was negentien jaar voorzitter van stichting Gemeenschapshuis De Jansheeren.

De Fries Johan Jongsma was in 1967 al betrokken bij de voorbereidingen voor de oprichting van De Jansheeren. In 1970 werd hij voorzitter van dit toen prille sociaal-culturele ontmoetingscentrum. Dat bleef hij tot in 1989, het jaar dat hij verhuisde (terugkeerde) naar het Friese Drachten. Ten tijde van dit afscheid van Heemskerk ontving hij de gemeentelijke legpenning.

In zijn vrije tijd, naast zijn werk bij Hoogovens, deed Jongsma al eerder van zich spreken als voorzitter van het comité Heemskerk 900 jaar. Dit gezelschap organiseerde een veelzijdig en legendarisch dorpsfeest (met onder meer een historische optocht) dat bij menigeen voor altijd in het geheugen is gegrift.

Verder was hij 24 jaar (1964-1988) lid van de stichting Sociaal-culturele Ontwikkeling en zes jaar (1983-1989) bestuursvoorzitter van het verzorgingshuis Westerheem. Tussendoor zat hij namens de VVD enkele jaren als invaller in de gemeenteraad in de periode 1978-1982.

1990
Bertus Heesterbeek
legpenning

Bertus (Hubertus) Heesterbeek genoot in Heemskerk faam vanwege zijn financiële deskundigheid. Daar heeft de gemeente, zijn werkgever, veel baat bij gehad. Zo ook de Stichting Eigen Woningbezit, die hij in vrije tijd dertig jaar diende als penningmeester-secretaris.

Bertus, ook wel Ber Heesterbeek kreeg de legpenning uitgereikt ter gelegenheid van zijn afscheid van de (voormalige) Stichting Eigen Woningbezit najaar 1990. Dertig jaar eerder was hij daarvan medeoprichter, samen met (ereburger) N.P. Steenstra. De SEW bouwde vele koop- en huurwoningen in Heemskerk en realiseerde tevens manege De Schimmelkroft, sporthal dr. Prinsenthal en het winkelcentrum Europaplein. Bij een en ander kwam zijn financieel vernuft goed van pas. Dat vrijwilligerswerk deed hij naast zijn dagelijks werk als chef van de afdeling financiën in het gemeentehuis.

Meer instellingen profiteerden van zijn kennis. Hij zat vanaf 1970 als financieel deskundige in het bestuur van gemeenschapshuis De Jansheeren; later was hij ook secretaris. Verder was hij penningmeester van de stichting Scouting Graaf Floris V en penningmeester van de Stichting Welzijn Ouderen.

Niet meegewogen bij de toekenning van de legpenning is de rol die Bertus Heesterbeek als ambtenaar speelde tijdens de Tweede Wereldoorlog bij de geslaagde verduistering door het plaatselijk verzet van het bevolkingsregister van Heemskerk en al evenmin zijn voorzitterschap (1965 t/m 1968) van de tennisclub H.L.T.C. Marquette.

1990
Riet Verouden-van der Mijl
legpenning

Maria of Riet Verouden-van der Mijl was zeer begaan met het ouderenwerk. Dat was in een tijd dat deze sector eigenlijk nog nauwelijks aandacht kreeg. Oftewel, er was genoeg op te bouwen.

Het Katholieke Vrouwen Gilde was de eerste organisatie waar Maria Verouden, sinds 1954 woonachtig in Heemskerk, mede de schouders onder zette. Ze was in de periode 1958-1966 eerst vier jaar secretaris, daarna vier jaar voorzitter. Het bestuur nam het initiatief voor tal van nieuwe activiteiten.

In 1966 trad zij namens de KVP, een van de voorlopers van het huidige CDA, toe tot de gemeenteraad. Zij was daarmee een van de eerste vrouwelijke raadsleden voor deze partij. Het raadswerk zou zij acht jaar doen.

In diezelfde periode zou zij actief worden in het ouderenwerk, dat toentertijd nog voor een groot deel van de grond moest getild. Haar streven was om de drie in Heemskerk actieve ouderenbonden (ANBO, KBO, PCOB) samen te laten optreden. Iets wat heel goed lukte en wat geldt als uniek. Samen hadden de bonden 2.500 leden.

Riet Verouden was in 1973 nauw betrokken bij de oprichting van het Diensten-centrum voor ouderen, in 1986 omgevormd tot de Stichting Welzijn Ouderen. Zij was tien jaar secretaris en tot 1989 bestuurslid van de organisatie, die tal van activiteiten en diensten voor de doelgroep op touw zette.

In 1980 werd ze bestuurslid van de KBO (tweede penningmeester en lid van de sectie activiteiten).

Mevrouw Verouden kreeg de zilveren legpenning voor al haar belangeloze werk eind 1990 tijdens een bijeenkomst van de Seniorenraad. Het eerbetoon werd haar uitgereikt door wethouder Dick Hornberg.

1991 Jaap Bart *legpenning*

De redding en restauratie van de H. Laurentiuskerk, vaak beschouwd als het *wonder van Heemskerk*, was voor een groot deel het werk van vrijwilliger Jaap Bart. Hij deed dat natuurlijk niet in zijn eentje, het was teamwerk. Jaap Bart was de spil. Hij coördineerde, inspireerde en stimuleerde.

Zonder Jaap (J.J.) Bart had Heemskerk mogelijk geen Laurentiuskerk meer gehad. Dan was dit bouwwerk met de beeldbepalende spits misschien gesloopt. Het kerkbestuur had de destijds vervallen Lau in 1982 in elk geval al min of meer opgegeven.

Dat vooruitzicht stond Jaap Bart allerminst aan. Hij was een van de eersten die in actie kwamen. Als lid van de werkgroep Behoud Laurentius ging hij aan de slag om geld te vergaren voor de restauratie. Waarbij van alles uit de kast werd gehaald: de uitgifte van torenobligaties, een veiling, de verkoop van oude dakleitjes, fietstochten, subsidieaanvragen. Heel Heemskerk deed mee; het resultaat was verbluffend. Er was genoeg geld voor een grondige restauratie.

Jaap Bart, ook bekend als vrijwillig koster, gooide er na de inzamelingactie nog een schepje bovenop. Met tomeloze energie gaf hij leiding aan een team van dertig vrijwilligers die aan de slag gingen met het in oude luister herstellen van het kerkinterieur. Steentje voor steentje boenden zij schoon. Op de hoge muren kleurden zij de talloze vervaagde tierelantijnen. De herbouw van een groots altaarstuk was een andere prestatie. Ook de pastorie kreeg een beurt. Het was in één woord: monnikenwerk.

Samen staken de vrijwilligers er ruim twintigduizend manuren in. Met respect voor ieders inspanningen, zonder Jaap Bart was de klus niet gelukt, aldus de uitvoerige aanbevelingsbrief die aan de uitreiking van de legpenning voorafging.

Burgemeester Hoobroeckx (rechts) was diep onder de indruk van de – zowel binnen als buiten – als nieuw stralende Laurentiuskerk. Hij reikte de legpenning aan Jaap Bart uit tijdens een afsluitende feestavond voor alle restauratievrijwilligers in januari 1991.

1993 Jo Moerel-Blauw *legpenning*

Burgemeester Hoobroeckx heeft een verrassing in petto voor Jo Moerel en haar naasten.

Het manasje van alles was Jo Moerel-Blauw bij het r.-k. Gemengd Koor Heemskerk. Ze regelde van alles en nog wat: de contacten met de dirigent, de ledenadministratie, de repetities, de zalen. Dat vele jaren achtereen.

Jo (J.M.C.) Moerel zat 27 jaar in het bestuur van haar zangkoor (waarin ze natuurlijk ook naar hartenlust meezong), waarvan 26 jaar secretaris en alle neven-taken die daar uit voortvloeien. In 1993 was zij dertig jaar lid.

Haar werkzaamheden voor het koor waren niet de enige redenen om haar in het zonnetje te zetten. Buiten het koor, nu opererend onder de naam Bellissimo, was zij actief als vrijwilligster in de pleegzorg, te beginnen in het vroegere Sint Jozef verpleeghuis aan de Kerklaan, en diens opvolger verpleeghuis Heemswijk.

In de Laurentiusparochie vervulde Jo Moerel ook allerlei vrijwilligerstaken, met name op het gebied van het verwelkomen van nieuwe parochianen, het thuis bezoeken van zieken en ouderen. Als de pastoor verhinderd was, bracht zij namens hem de communie bij de zieken thuis.

De zilveren legpenning werd haar begin 1993 uitgereikt tijdens de jaarvergadering van het Gemengd Koor, de vergadering waarin zij haar functies neerlegde. Ze bleef daarna gewoon zingen.

1998
Ben Stals
legpenning

Ben Stals was gedurende 25 jaar de penningmeester van de voormalige stichting Sociaal Cultureel Vormingswerk voor de woonwijk Kerkbeek, beter bekend als het (voormalige) buurthuis De Werf.

Het vrijwilligersbestuur van het destijds nog prille buurtcentrum benaderde Ben Stals in 1973. Ze kenden de Heemskerker van zijn betrokkenheid bij het katholiek jeugdwerk in Beverwijk. Ze wisten ook dat hij, werkzaam bij de accountantsdienst van Hoogovens, ter zake zeer deskundig was.

Financieel specialist Ben Stals heeft het penningmeesterschap voor De Werf, ooit een begrip in Heemskerk, gedurende 25 jaar vervuld. Voor overleg en controle had hij wekelijks een paar uur contact met de administratieve kracht van het buurthuis. De jaarlijkse terugkerende klussen zoals het opstellen van het jaarverslag en de jaarlijkse begroting vergden uiteraard meer tijd.

De welzijnsfusie tussen De Werf, Donkey Shot en Stichting Welzijn Heemskerk in 1998, maakte een einde aan zijn vrijwilligersfunctie. Een goede gelegenheid voor het bestuur van De Werf om – met succes – voor Ben Stals vanwege zijn trouwe dienst de zilveren legpenning aan te vragen.

50 51

1999
Tom de Haan
legpenning

Tom de Haan nam in 1999 afscheid van zijn geliefde werkplek, de kinderboerderij Heemskerk, het huidige Dierendorp. Ruim tien jaar was hij vrijwillig beheerder van deze bij de kleintjes altijd populaire en nuttige voorziening. Zijn plichtsbetrachting was meer dan groot. Volgens de overlevering sloeg hij nooit over. De dieren hebben immers elke dag zorg nodig.

Tom H. de Haan (hij had zijn naam mee) deed op de kinderboerderij alle voorkomende werkzaamheden: leiding geven aan het vrijwilligersteam, het te woord staan van bezoekers, het voederen van de dieren, het verrichten van klusjes, alles in goede banen leiden tot en met het opruimen van poep. Want dat hoort er ook bij.

Voor de kinderboerderij zijn vrije tijd opslokte, deed Tom al ander vrijwilligerswerk. Van 1979 tot 1989 was hij actief in enkele club- en buurthuizen. Vaak bekommerde hij zich om de jeugd. Zo gaf hij twintig jaar zwemles bij de Watervrienden in Haarlem. Hij was jeugdleider bij Odin handbal en Oosterkwartier korfbal. Hij trad op als scheidsrechter in verschillende takken van sport en gaf schaakles aan de jeugd van schaakclub Excelsior. Tevens was hij actief in bewonerscommissies.

Burgemeester Hoobroeckx verraste Tom de Haan met een zilveren legpenning op zijn laatste dag op de kinderboerderij eind juni 1999.

1999
Gerard van Wijk
legpenning

Heemskerk heeft een bloeiende historische vereniging, qua ledental een van de grootste in zijn soort. Dat is goeddeels de verdienste van Gerard van Wijk, ambtenaar bij de gemeente en geroemd om zijn kennis van de plaatselijke geschiedenis. Dat terwijl hij een man van buiten (Utrecht) was.

De kennis van de lokale geschiedenis deed Gerard van Wijk, reeds van jongs af gek op de historie, vanaf 1949 op tijdens zijn werk in het gemeentehuis. Hier maakte hij de onstuimige groei van het dorp van nabij mee. In 1955 werd hij tevens secretaris-penningmeester bij het waterschap Uitgeester en Heemskerker Broek. Ook in die functie verdiepte hij zich graag in het verleden.

Zo groeide nieuwkomer Gerard van Wijk uit tot een ware autoriteit op het gebied van lokale historie. Op zijn kennis werd vaak een beroep gedaan, zowel binnen als buiten het raadhuis. Dat gold ook na zijn pensionering in 1985. De gemeente vroeg bij die gelegenheid of hij zich wilde inzetten voor het oprichten van een historische vereniging, de Historische Kring Heemskerk (HKH) en zo geschiedde. Het initiatief werd een doorslaand succes, getuige de circa tweeduizend leden.

Gerard van Wijk stond zodoende aan de wieg van de HKH. De eerste zes jaar fungeerde hij als penningmeester, nadien was hij nog vier jaar algemeen bestuurslid. Verder was hij vraagbaak en verrichtte hij tal van hand en spandiensten, veelal meer dagen per week. Hij deed onderzoek naar (onder meer) het testament van de wereldbepaalde meesterschilder Maerten van Heemskerck en hij adviseerde de Heemstichting bij het – geslaagde – behoud van een historisch tuindershuisje.

Bij zijn aftreden als bestuurslid van de HKH in 1999 kreeg hij de zilveren legpenning uitgereikt.

52 53

2000
Peter ter Plegt
legpenning

Peter J. ter Plegt staat te boek als medeoprichter van de stichting Jazz Beverwijk in 1975, de voorloper van de Werkgroep Jazz van de Culturele Cirkel Heemskerk. Tal van kleine en grotere jazznamen haalde hij als voorman van die werkgroep, naar Heemskerk zoals in De Jansheeren en in De Cirkel. Onder hen beroemdheden als Pim Jacobs en Rita Reys. Tussendoor waren er ook concerten in de openlucht.

Van het een kwam het ander. In 1981 was hij als jazzorganisator medeoprichter van de stichting Culturele Cirkel Heemskerk. Ongeveer twintig jaar fungeerde hij voor de overkoepelende culturele instelling als bestuurssecretaris. Velen kennen hem vooral als echte doener die bij culturele activiteiten of bij de verhuizing van De Jansheeren naar theaterzaal De Cirkel de handen letterlijk en onvermoeibaar uit de mouwen stak. In dit scala van bezigheden gingen naast zijn baan bij Hoogovens talloze vrije uren zitten.

Het openlucht schaken in Heemskerk was een andere liefhebberij van de rasorganisator. Zo haalde Peter ter Plegt als zomeractiviteit menig schaakgrootmeester naar Heemskerk om het simultaan op te nemen tegen de plaatselijke schaakcoryfeeën. Enkele klinkende namen van wereldspelers die de uitdaging aannamen: Victor Korchnoi, Vladimir Hort en Jan Timman.

De gemeentelijke legpenning ontving Peter ter Plegt bij zijn afscheid van de Culturele Cirkel Heemskerk in het jaar 2000.

 Jazz en chess, dat is kort samengevat gedurende zo'n 25 jaar de vrijetijdsbesteding van Peter ter Plegt. Hij was de gedreven organisator van tal van mooie jazzconcerten en schaaksimultaans.

2002 Jaap van Aanholt *legpenning*

Het gezicht en de stem van Radio Heemskerk. Zo wordt Jaap van Aanholt omschreven bij de uitreiking van zijn gemeentelijke legpenning in 2002. Hij is dan tien jaar programmamaker bij de lokale omroep. Voor de luisteraar is hij vrijwel alomtegenwoordig. Zo vaak klinkt Jaap uit de speaker.

Net als de tegelijkertijd onderscheiden technicus Sjon Castricum begon Jaap van Aanholt ooit in de radiopiraterij en was hij vanaf het prille begin actief bij Radio Heemskerk, nu Heemskerk FM. Hij stak ontzettend veel tijd in de lokale omroep en ontpopte zich als een van de gezichtsbepalende steunpilaren. Altijd en overal was hij ter plaatse.

In zijn vrije tijd maakte Jaap tal van programma's, reportages en sportverslagen. Alleen of samen met anderen. Zeer populair was zijn programma Historisch Heemskerk, wekelijks op zondag. Hij deed het ook goed. Met diverse producties van zijn hand sleepte de omroep een landelijke prijs in de wacht.

Bij de plaatselijke politiek was hij bekend van zijn uitzendingen van de maandelijkse raadsvergaderingen, die hij gelardeerd met korte interviews deskundig thuis live in de huiskamers bracht.

Niet alleen was hij de man met de microfoon. Ook fungeerde hij enige tijd als bestuurslid, en was hij de stimulerende kracht achter tal van activiteiten die de lokale omroep ontplooiden. Eveneens van belang was zijn bemoeienis met de opleiding van nieuwe medewerkers.

De zilveren legpenning werd de verraste Jaap van Aanholt overhandigd in 2002 tijdens de viering van het tienjarige bestaan van Radio Heemskerk in de Laurentiuskerk. Dat gebeurde live in de jubileumuitzending.

Hij zou nadien zijn radiowerk nog twaalf jaar met veel overgave vervolgen. Daarna stortte hij zich met hetzelfde enthousiasme, als stadionspeaker en internetreporter, volop op de plaatselijke voetbalsport.

De radiomakers Jaap van Aanholt en Sjon Castricum ontvangen hun eerbetoon uit handen van burgemeester Bernt Schneiders live in de uitzending van Radio Heemskerk.

2002
Sjon Castricum
legpenning

Voor de buitenwacht was Sjon Castricum niet de allerbekendste medewerker van Radio Heemskerk, tegenwoordig Heemskerk FM. Hij zat als technicus vooral aan de knoppen, hij was dus meer actief achter de schermen.

Sjon Castricum deed deze broodnodige techniek met veel overgave vanaf het eerste uur van deze lokale radiozender, tien jaar op het moment van de uitreiking van de legpenning. Hij gaf leiding aan de afdeling techniek en hij was daarmee een van de belangrijke pijlers van de organisatie.

Hoewel hij vrijwilliger en amateur was, werd de in Beverwijk woonachtige Sjon zeer gewaardeerd om zijn professionele kennis en kunde. Begonnen als radiopiraat werd hij opgeleid bij de ziekenomroep Radio Omroep IJmond in het voormalige Sint Jozefziekenhuis, alwaar hij ook een trouwe en graag geziene vrijwilliger was. Tevens was hij actief bij de Omroep Stichting Uitgeest.

Niet alleen maakte Sjon de uitzendingen technisch mogelijk, hij coördineerde daarnaast de evenementen waar Radio Heemskerk bij betrokken was. Zo speelde hij een sleutelrol bij uitzendingen die gemaakt werden samen met zusterorganisaties. Te denken valt daarbij aan een groot evenement als *Sail Amsterdam*. Van groot belang was verder zijn aandeel in de begeleiding van nieuwe medewerkers.

De op jonge leeftijd overleden radiotechnicus Sjon Castricum kreeg de zilveren legpenning uitgereikt bij de viering van de tiende verjaardag van Radio Heemskerk eind 2002, tegelijk met presentator Jaap van Aanholt. Het duo werd verrast tijdens de jubileumuitzending in de Laurentiuskerk.

56 57

2003
Jan Milikan
legpenning

Jan Milikan kreeg de zilveren legpenning in 2003 vanwege zijn jarenlange verdiensten voor de volkstuinvereniging Tot Ieders Genoegen. Hij ontving de eervolle onderscheiding gelijktijdig met collega-volkstuinder Klaas Penninga bij het veertigjarige jubileum van de vereniging.

De heer J.J. Milikan was in 1963 medeoprichter van Tot Ieders Genoegen (TIG). Later was hij als bestuurder (1972-1985) in verschillende functies (onder meer voorzitter) een van de steunpilaren van deze grote, welbekende volkstuinvereniging, gevestigd op het complex Bickershof.

Die bestuursfuncties betekenden een hoop gedoe, want vanwege de uitbreidingsdrift van de gemeente moest de vereniging nogal eens verkassen. Met hun complete hebben en houden zijn ze door heel Heemskerk gezworven met alle hoofdbreken van dien.

Verder moest hij als bestuurder in 1983 alle zeilen bijzetten voor de herbouw van het verenigingsgebouw dat toen volledig was afgebrand. In 1984 was hij nauw betrokken bij de uitbreiding van TIG met het complex Akermaat (Zuidermaatweg).

In 2003 was Jan Milikan veertig jaar actief lid van de vereniging, die hem benoemde tot erelid. Ook later bleef hij zich bij diverse gelegenheden inzetten op Bickershof, naast het bijhouden van zijn eigen moestuintje.

De volkstuinder was op veel meer fronten actief. Zo was hij in 1959 een van de oprichters van de Odin '59 (voetbal, handbal, volleybal), tevens was hij de eerste voorzitter van deze clubs. Hij zat in de Sportraad en was van daaruit betrokken bij de Euro-Sportring (internationale uitwisseling).

In 1993 nam Jan Milikan, inmiddels flink op leeftijd, zitting in de cliëntenraad van het verzorgingshuis Westerheem, de regionale cliëntenraad en de commissie woonvoorziening ouderen.

2003 Klaas Penninga *legpenning*

Klaas Penninga is voor velen het gezicht van de volksvereniging Tot Ieders Genoegen op het complex Bickershof. Zo beheerde hij decennialang het verenigingswinkeltje 't Praathuis waar de amateurtuinders hun plantgoed, zaden en andere benodigdheden kunnen kopen. Klaas ontving de zilveren legpenning bij het jubileum van TIG in 2003, tegelijk met zijn kompaan Jan Milikan.

Het bestieren van 't Praathuis was een van zijn vele activiteiten van de volksvereniging Tot Ieders Genoegen (TIG), waarvan hij in 1963 een van de oprichters was. Hij was toen nog een jongeman, midden twintig en afkomstig uit het verre Groningen. Klaas die als zovelen naar hier kwam als arbeidskracht bij Hoogovens, zette zich op alle mogelijke manieren in voor de vereniging.

Tussen het planten, schoffelen en oogsten door was hij vanaf het allereerste begin 22 jaar lang voorzitter (1963-1985) van Tot Ieders Genoegen. Daarnaast was hij veertig jaar voorzitter van de inkoopcommissie.

Veel werk had hij aan de diverse gedwongen verhuizingen. Want meermaals moest TIG in het belang van de woningbouw zijn biezen pakken om op een andere plek helemaal opnieuw te beginnen.

Aan dat gezwerf door Heemskerk kwam in 1972 een einde toen de hobbytuinders neerstreken op het huidige complex Bickershof aan de Noorddorperweg. Aan het einde van de regeerperiode van Klaas, kwam de uitbreiding met het terrein Akermaat aan de Zuidermaatweg (1984) erbij.

Een van de topprestaties was de herbouw van het verenigingsgebouw na een verwoestende brand (1983). Bij leden en niet-leden is Klaas Penninga bekend van 't Praathuis, het verenigingswinkeltje dat hij op het moment van uitreiking doortastend en met kennis van zaken al meer dan veertig jaar bestierde. Natuurlijk deed hij dat niet in zijn eentje. Hij gaf leiding aan een team van zestien vrijwilligers.

Uiteraard is hij tot erelid van de vereniging benoemd. Behalve met de legpenning is hij voor alle uren vrijwilligerswerk ook nog koninklijk onderscheiden.

Klaas Penninga ontving de legpenning uit handen van burgemeester Bernt Schneiders.

2003 Ton van Herpen *legpenning*

Weinig of geen Heemskerkers hebben zo'n omvangrijke staat van dienst als Ton (A.F.M.) van Herpen. Hij was en is een bekende Heemskerker omdat hij van september 1962 tot september 1987 lid was van de gemeentebestuur. In die periode werkte hij maar liefst 24 jaar lang als wethouder. Na zijn vertrek werd hij lid van de Provinciale Staten van Noord-Holland. Verder was hij actief als vrijwillig bestuurder bij vele instellingen van zeer uiteenlopende aard.

Voor zijn politieke verdiensten was Ton van Herpen reeds eerder beloond met een hoge (ridder) koninklijke onderscheiding. Dit gegeven deed de gemeente in 2003 nog even aarzelen over de toekenning van een legpenning.

Het resultaat van die overweging was positief. Nu ging het immers om zijn verdiensten naast en na het wethoudersambt. Dat zijn er vele geweest. Op tal van terreinen was hij de initiatiefnemer en/of de trekker van de kar. Met zijn ervaring, kennis en inzet wist hij veel te bereiken.

Zo was hij voorzitter van het Comité 4 mei, voorzitter van het Pius X College en opvolger Augustinus College, voorzitter van de Raad van Beheer Thuiszorg, vicevoorzitter van de stichting Herdenking 500 jaar Maerten van Heemskerck, lid van het actiecomité Heemskerk Blijft, voorzitter van de landelijke Stichting Opvang Ezels, voorzitter van de stichting De Jansheeren, voorzitter van de landelijke Cardijnstichting, mede-initiatiefnemer van Heemskerk Gastvrij en vicevoorzitter van het r.-k. parochiebestuur Laurentius-Maria.

Deze lijst is wellicht niet helemaal volledig, zo vermoedde de aanvrager van de penning in de aanbevelingsbrief. Dat zou best eens kunnen.

De zilveren legpenning werd Ton van Herpen uitgereikt tijdens de viering van zijn 75ste verjaardag in 2003. Ook daarna ging hij onverdroten verder met besturen.

2003 Nico Rozemeijer *legpenning*

Nico Rozemeijer stond bekend als 'Mister Heemskerk' of 'Nico van Heemskerk'. Want als het over Heemskerk ging, was zijn enthousiasme niet te stuiten. Altijd was hij bezig om 'zijn' dorp op de kaart te zetten.

Dat promotiewerk deed Nico (N.J.E.) Rozemeijer – zelf zei hij Roos – aanvankelijk beroepshalve als ambtenaar in het gemeentehuis van Heemskerk. Waar hij eerst werkte als bouwkundig opzichter en waar hij later de taken representatie, promotie (pr) en voorlichting op zich nam. Het zou van hem een bekende Heemskerkker maken.

Voor zijn werkzame jaren plus een reeks vrijwilligersactiviteiten (voorlichter restauratie Laurentiuskerk, bestuurslid stedenband Klatovy-Heemskerk, comité Herdenking 4 mei, Marquetteloop) werd hij in 1995 bij zijn afscheid als ambtenaar reeds beloond met een koninklijke onderscheiding.

Na zijn vervroegd pensioen ging Nico onverdroten verder met het promoten van Heemskerk. Allereerst begon hij de duizenden foto's die hij als 'hoffotograaf' van de gemeente had gemaakt (jubilea, bezoeken, openingen, eerste palen) te ordenen ten einde deze waardevolle collectie beschikbaar te stellen voor de gemeenschap. Uiteraard ging hij onverminderd verder met het in beeld brengen van Heemskerk.

Ook ging hij als radiopresentator aan de slag bij Radio Heemskerk (Heemskerk FM), onder meer met het programma 'Dorp van mijn vader'. Een tiental jaar achtereen maakte Nico dit populaire nostalgische programma, waarin hij met zijn gasten praatte over de geschiedenis van zijn geliefde dorp. Ook dit is een waardevol document dat hij heeft nagelaten.

Voor de Heemskerkse Sociëteit was hij door zijn inzet en zijn vele initiatieven een nuttig lid en bestuurslid. Als bekende Heemkerker werd er bovendien vaak ad hoc een beroep gedaan op zijn kennis, creativiteit en organisatorische kwaliteiten.

Dat beroep deed men zelden of nooit vergeefs, zeker niet als het om Heemskerk ging.

Redenen genoeg om Nico Rozemeijer, die overigens 'tot zijn spijt' was geboren in Castricum, in 2003 na zijn koninklijke lintje ook nog de gemeentelijke onderscheiding te gunnen.

N.B. In deze uitgave is dankbaar gebruikgemaakt van enkele foto's die Nico Rozemeijer heeft gemaakt.

2003
Nico Smit
legpenning

Voetballiefhebber Nico Smit heeft gedurende dertig jaar namens de voetbalvereniging Odin'59 een belangrijke bijdrage geleverd aan de schoolsport in Heemskerk. Zijn bemoeienis betrof met name het jaarlijkse schoolvoetbaltoernooi. Een druk evenement, waaraan ongeveer dertien basisscholen aan meededen.

De schoolsport was ooit een gemeentelijk initiatief, samen met de diverse verenigingen en scholen. Het veldvoetbaltoernooi, gehouden op de velden van ADO'20 en Odin'59 was een van de meest populaire onderdelen, zowel bij de deelnemers als bij het publiek. Dankzij trouwe vrijwilligers zoals Nico Smit had de gemeente hier geen of nauwelijks omkijken naar.

Het veldvoetbaltoernooi voor scholieren speelde zich af op twee middagen. Maar voor de organisatie kwam er heel wat meer bij kijken dan dat alleen. De inzet van Nico Smit, zo ook van zijn kompaan bij ADO'20, had betrekking op alle aspecten van de organisatie. Van de voorbereiding, de inschrijving, de algehele coördinatie tot en met de coaching, het toezicht en de evaluatie na afloop.

De decorandus deed het veeleisende en verantwoordelijke werk jaar-in, jaar-uit met een grote dosis enthousiasme. Daarmee was hij volgens de gemeente mede bepalend voor het goede imago van de schoolsport in Heemskerk. Hij ontving de legpenning in 2003 toen hij de taken overdroeg aan zijn opvolger.

Buiten beschouwing bij de toekenning bleef dat Nico Smit in meerdere functies als vrijwilliger actief was bij zijn favoriete voetbalclub Odin'59. Zo was hij jeugdtrainer, elftalleider en jeugdbestuurder. Bij zijn voetbalclub viel de organisator meer hulde ten deel. Zo werd hij benoemd tot erelid en werd het Nico Smit toernooi naar hem vernoemd, een interne zomeravond-krachtmeting voor seniorenteams.

2004
Bert Cleeren
legpenning

Bert Cleeren heeft zich vol overgave ingezet voor het onderwijs en de aan hem toevertrouwde kinderen. Hij deed dat op een manier die veel verder gaat dan redelijkerwijs verwacht zou mogen worden. Zulke lovende woorden klonken in februari 2004 ter gelegenheid van zijn pensionering als directeur van de openbare basisschool De Zilvermeeuw.

Bert (A.P.G.) Cleeren was onderwijzman in hart en nieren. Hij was het gezicht van De Zilvermeeuw, een school die hij op een kort uitstapje na zijn hele carrière zou dienen. Onder zijn leiderschap ontwikkelde De Zilvermeeuw zich – aldus de aanbevelingsbrief – tot een echte buurtschool met zeer betrokken ouders, kindgericht werkende leerkrachten en tal van buitenschoolse activiteiten.

Normaliter wordt de legpenning niet uitgereikt vanwege de uitoefening van een beroep, hoe voorbeeldig ook. Voor Bert Cleeren maakte de gemeente een uitzondering. De gedreven directeur besteedde immers vele extra uren, onder meer aan leerlingen die speciale zorg nodig hadden.

Verder stelde hij zijn kennis en ervaring beschikbaar voor het hele onderwijsveld in de gemeente: als adviseur in allerlei onderwijskwesties. Daarbij konden worden opgeteld de onbetaalde uren die hij besteedde aan overkoepelende overleggen. En hij verzuimde nooit.

Een deel van zijn vrije tijd besteedde Bert Cleeren aan vrijwilligersactiviteiten. Hij zat in de programmaraad van Radio Heemskerk en hij was vijftien jaar voorzitter van Recreatie Zaalvoetbal Heemskerk, goed voor jaarlijks zevenhonderd wedstrijden met 64 teams. Met de uitreiking van de legpenning was zijn rol als vrijwilliger niet uitgespeeld. Zo nam hij zitting in het bestuur van Vluchtelingenwerk IJmond-Noord en het Comité 4 en 5 mei.

2005
Joke Burger
legpenning

'De Stut is onlosmakelijk verbonden met mevrouw Burger', zo klonk het in 2005 toen Joke Burger-Bos het voorzitterschap van dit ontmoetingscentrum voor 55-plussers neerlegde. Dat deed zij na vijftien drukke jaren, een periode waarin zij 'doeltreffend en vooruitstrevend', maar 'altijd bescheiden op de achtergrond' de lijnen uitzette en De Stut tot een succes maakte. Met als slogan: 'voor en door 55-plussers'.

Joke H. Burger werd al meteen als vrijwilliger actief bij het ontstaan van De Stut, in 1989 begonnen als wijksteunpunt voor de buurt Oosterwijk en bestuurlijk ondergebracht bij de in Beverwijk en Heemskerk werkzame welzijnsstichtingen. Als onderkomen diende de leegstaande kleuterschool 't Paddeltje in de Maasstraat. Kort na de start werd Joke Burger voorzitter van de nieuwe voorziening, die talloze activiteiten tot nut en vermaak ontplooidde voor de ouderen in de buurt.

De Stut kreeg grote belangstelling uit Oosterwijk, maar er was ook toeloop van buiten. Een rol daarbij speelde dat er in die tijd (economische crisis) in de regio veel ontslagen waren gevallen. 't Paddeltje werd dan ook al snel te klein.

Onder leiding van de Groningse Joke lukte het om het schooltje flink uit te breiden, mede dankzij een anonieme gift. Behalve een grote zaal kwam er een ruime keuken, zodat het mogelijk werd om maaltijden te verstrekken. Verder slaagde zij er in om de voorziening los te weken van de overkoepelende welzijnsstichtingen in beide gemeenten. Zo kwam De Stut in 2001- heel stevig - op eigen benen te staan.

Joke Burger stuurde de activiteiten aan, gaf leiding aan de dagelijkse gang van zaken en was ook maaltijdgastvrouw. Een en ander vergde haar twee dagen per week. Na vijftien jaar was het tijd om stokje over te dragen. Ze liet haar opvolger een zelfstandige en florerende voorziening met 120 vrijwilligers na. De 'dubbel en dwars verdiende' zilveren legpenning werd Joke bij haar afscheid in 2005 overhandigd.

2005
Werkgroep Buitenlandse
Vrouwen IJmond-Noord
legpenning

De zilveren legpenning gaat in de praktijk altijd naar personen. Met één uitzondering: in 2005 werd deze gemeentelijke onderscheiding uitgereikt aan de jubilerende Werkgroep Buitenlandse Vrouwen IJmond-Noord.

De werkgroep die destijds honderd vrijwilligers telde, gaf taallessen aan de vrouwen van buitenlandse afkomst en begeleidde de vrouwen bij het vinden van hun weg in de voor hen vreemde Nederlandse samenleving. Dat laatste gebeurde op zeer praktische wijze, zoals hulp bij het invullen van formulieren, hulp bij het bezoek aan

Een buitenlandse vrouw wordt door een vrijwilligster wegwijz gemaakt in de Heemskerkse samenleving.

een arts en hulp bij het schrijven van een sollicitatiebrief. Honderden vrouwen zijn op deze manier op weg geholpen.

Het initiatief kwam in 1980 van de interkerkelijke Kritische Gemeente IJmond. Deze zag dat vooral de vrouwen van de buitenlandse arbeiders in een sociaal isolement belandden.

Participatie met de plaatselijke samenleving werd van groot belang geacht, zo ook het vergroten van de zelfredzaamheid van deze groep. Dit doel werd bereikt door het geven van taalles, het verstrekken van informatie en het organiseren van ontmoetingen met andere vrouwen.

De werkgroep Buitenlandse Vrouwen IJmond-Noord ging in 2002 zelfstandig verder in een ruimte bij de Doopsgezinde kerk in de Meerstraat te Beverwijk. Hier was lesmateriaal en gelegenheid voor inloop en allerhande activiteiten. Een beroepskracht coördineerde het werk.

In het begin bestond de clientèle van de vrijwilligersorganisatie vooral uit Turkse vrouwen die hun echtgenoot waren nagereisd (gezinshereniging); later telde de doelgroep maar liefst een dertigtal nationaliteiten.

De gemeente Heemskerk was diep onder de indruk van alle werk dat werd verricht door zo veel actieve, enthousiaste en betrokken medeburgers. Men oordeelde dat zij een grote bijdrage leverden aan de integratie en inburgering van de buitenlandse vrouwen in Heemskerk en in de regio. Alle redenen voor burgemeester en wethouders om de werkgroep de zilveren legpenning toe te kennen.

Het kleinood is uitgereikt tijdens de viering van het zilveren jubileum van de werkgroep op 18 november 2005.

Fred Kos, vrijwillig radiomaker bij Heemskerk FM, kreeg tijdens de presentatie van zijn laatste ochtendprogramma *Helemaal Heemskerk* op vrijdag 30 maart 2018 bezoek van burgemeester Mieke Baltus. Na ruim 25 jaar trouwe dienst bij de lokale omroep verraste zij hem met de gemeentelijke zilveren legpenning.

Het lichte nieuwsprogramma *Helemaal Heemskerk*, elke werkdag op de lokale radio te beluisteren, was bij lange na niet de enige radioshow van oudgediende Fred Kos. Hij was er bij vanaf het prille begin van wat toen nog Radio Heemskerk heette.

Met zijn prettige stemgeluid maakte Fred, van beroep banketbakker, talloze vaste programma's met een mix van nieuws, verstrooiing, verzoekjes, gasten en noem maar op. Van de luchtige ochtendshow *Heemskerk Actueel* en *Zie zo zondag* tot en met *Hollands Glorie* en *Uit de oude doos*. Ook in programma's *Op locatie* liet hij van zich horen.

Zijn loyaliteit met de omroep was groot; hij gaf blijk van een enorm plichtsbesef. Hij gold daarom als een van de steunpilaren van de organisatie. Verder was hij befaamd om zijn enorme muziekkennis ('wandelende encyclopedie'). Na al die drukbezette jaren kondigde Fred, die inmiddels zeventig jaar oud was, in 2018 aan het rustiger aan te gaan doen, al zou hij wel actief blijven als presentator.

In zijn jonge jaren begon deze 'trouwe vriend van de luisteraars' bij de toenmalige radiopiraat Virato onder de schuilnaam Fred van Rijn. Tevens was hij actief en gewild als discjockey in het regionale uitgaansleven, onder meer bij het toenmalige jongerencentrum *Donkey Shot*.

Zie hier een groeiboek

Het klinkt misschien raar, maar dit boekje *Duizendmaal dank* is niet af. Sterker, het zal nooit af zijn, want het is een groeiboek. Dat wil zeggen: na elke volgende uitreiking van een gemeentelijke penning wordt aan dit boekje een hoofdstuk toegevoegd. Waarin het nieuwe lid van het selecte gezelschap in het kort wordt voorgesteld. Vervolgens drukt de uitgever een beperkt aantal exemplaren van het vermeerderde en dus gegroeide boekje. Een fluitje van een cent tegenwoordig.

Onafhankelijk van elkaar liepen enkele betrokken bewoners enerzijds en ambtenaren en bestuurders van de gemeente anderzijds al een tijdje rond met het idee voor deze uitgave. Zo vonden de burgers Tineke Opdam en Henk Tijbosch, tevens verantwoordelijk voor de vormgeving van dit boekje, het raar dat de onderscheiden personen na een huldeblijk weer snel in de vergeethoek verdwenen.

De gemeente op haar beurt had de uitdrukkelijke wens om de in vergetelheid geraakte gemeentelijke onderscheiding nieuw leven in te blazen. Sowieso moest er hoognodig werk worden gemaakt van het ooit zo plechtig voorgenomen, doch nooit verwezenlijkte openbaar register (naslagwerk) van alle uitreikingen sinds 1970. Een boekje zou uitkomst bieden.

In 2019 kwamen de in elkaars verlengde liggende ideeën en wensen van bewoners en gemeente samen. Oud-journalist Jan Butter werd benaderd om de teksten te maken. De medewerker kabinetszaken in het gemeentehuis, belast met onder meer het onderwerp onderscheidingen, dook de oude collegebesluiten op. Over de een was in het archief uitgebreide informatie, over de ander bestond slechts een summiere notitie. Velen zijn overleden of verhuisd. Kortom, het was best even speuren.

Het boekje *Duizendmaal dank* is in eerste instantie bedoeld als eerbetoon aan allen die ooit met een ere- of legpenning zijn onderscheiden. Zij krijgen een exemplaar. Het boekje dient tevens als openbaar register. Het ligt ter inzage in de publiekshal van het gemeentehuis, opdat een ieder kan kennisnemen wat al deze superbürgers zoal hebben betekend voor de gemeenschap.

Wie een exemplaar van het boekje *Duizendmaal dank* in bezit wil hebben, kan hem zelf rechtstreeks bestellen bij de uitgever. Die zet zijn machine aan (*print on demand*) en stuurt het groeiboek tegen een schappelijke prijs toe. Lang leve de moderne techniek.

Misschien komt u op het idee om zelf iemand voor de onderscheiding te nomineren. Of wie weet komt u ooit zelf in aanmerking voor zo'n mooie, plaatselijke onderscheiding. Wat dat laatste betreft: het moge na het lezen van het boekje duidelijk zijn dat u heel wat in uw mars moet hebben.

 Een paperback versie van het boek *Duizendmaal dank* is te bestellen via www.boekenbestellen.nl en toets in Heemskerk.

Eerste druk februari 2020

Tweede, vermeerderde druk maart 2020

Colofon

Vormgeving Henk Tijbosch

Tekst Jan Butter

Fotografie Nico Rozemeijer, gemeente Heemskerk, Leo Tillmans, Ronald Goedheer, Kees Blokker, Heleen Vink

Informatie Archief gemeente Heemskerk

Uitgave februari 2020

Bij de samenstelling van dit boekje is grote zorgvuldigheid betracht. Toch kan het onverhoopt zijn dat er iemand of iets over het hoofd is gezien. U kunt daarvan melding maken bij de gemeente Heemskerk: per telefoon (0)14 0251 of per e-mail post@heemskerk.nl

TWEEDE DRUK MAART 2020